

Sygn. akt: I C 1217/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Janusz Supiński
Protokolant:	Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2017 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A z siedzibą w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) S.A z siedzibą w W. kwotę 2.357,51 (dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt siedem 51/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 07.04.2017 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 947,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1217/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego A. S. kwoty 2.357,51 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu. Roszczenie swoje wywiódł z umowy pożyczki, zawartej z pozwanym, wskazując, że pozwany nie wywiązał się z warunków w niej określonych. Argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwanym nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Nakazem zapłaty z dnia 17.05.2017 r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości (k. 5). Wskutek złożonego przez pozwanego sprzeciwu sprawa została przekazana do rozpoznania w tut. Sądowi.

Pozwany A. S. nie kwestionował zadłużenia w powodowym banku ani co do zasady, ani co do wysokości. W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty domagał się jedynie rozłożenia zadłużenia na raty, wskazując, że jest osobą bezrobotną i nie może zapłacić wymaganej kwoty w całości.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14.10.2013 r. (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym A. S. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), zgodnie z którą pozwany zobowiązał się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 6.444,29 zł.

(**dowód** : umowa pożyczki gotówkowej – k. 19)

Pozwany nie wywiązał się w całości z zawartej umowy pożyczki. Do uregulowania całości zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z powodem pozostała kwota 2.357,51 zł.

(**dowód** : okoliczności bezsporne)

W dniu 1.03.2016 r. powód wypowiedział pozwanemu zawartą umowę pożyczki. Pismem z dnia 30.09.2016 r. wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty należności dochodzonej pozwem. Pozwany wielokrotnie deklarował dokonywanie konkretnych wpłat na poczet spłaty zadłużenia, które nie doprowadzały do regulowania należności.

(**dowód** : wypowiedzenie umowy- k. 20-20v, przedsądowe wezwanie do zapłaty- k. 21, propozycje spłaty ratalnej- k. 31, 32, 33-34)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w ostatecznym kształcie pozostał bezsporny. Pozwany nie kwestionował posiadanego u powoda zadłużenia, ani nawet jego wysokości, domagając się jedynie rozłożenia dochodzonej kwoty na stosowne raty. Owe bezsporności wynikają z zalegających w aktach dokumentów, w szczególności umowy pożyczki gotówkowej, jak i z treści sprzeciwu pozwanego od wydanego w sprawie nakazu zapłaty.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu. Odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Mając na względzie, że pozwany nie podnosił okoliczności, mogących poddać w wątpliwość twierdzenia powoda o istnieniu zobowiązania i jego wysokości, Sąd uznał za celowe i zasadne orzeczenie jak w pkt I sentencji. O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł po myśli art. 481 k.c. , zgodnie z żądaniem pozwu.

Analizując kwestię dotyczącą rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten daje Sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty przysługuje Sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Oczywistym jest przy tym, iż rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty może mieć miejsce tylko wówczas, gdy jego spełnienie w tej formie jest przez pozwanego obiektywnie możliwe. O ile, bowiem rolą omawianego rozwiązania jest wydłużenie terminu zapłaty świadczenia przez dłużnika, a tym samym, uchronienie go od postępowania egzekucyjnego oraz naliczania kolejnych odsetek, o tyle rozwiązanie to nie może naruszać praw wierzyciela i doprowadzać do jego pokrzywdzenia, co niewątpliwie nastąpiłoby, gdyby sytuacja finansowa dłużnika nie dawała realnych szans na terminową spłatę świadczenia w ratach.

W rozpoznawanej sprawie, pozwany nie podniósł żadnych okoliczności dotyczących jego sytuacji osobistej i finansowej, czym pozbawił tut. Sąd merytorycznej oceny zgłoszonego żądania. Pozwany, prawidłowo wezwany na rozprawę nie stawiał się celem obrony swoich praw. Również w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty brak jest informacji dotyczących sytuacji pozwanego, zarówno materialnej jak i osobistej, które miałyby czynić uregulowanie przedmiotowego zadłużenia realnym w przypadku rozłożenia tegoż świadczenia na raty. W szczególności pozwany

nie wykazał twierdzeń wskazanych w sprzeciwie od nakazu zapłaty co do braku zatrudnienia oraz przyczyn jego niepodjęcia. To na pozwanym po myśli art. 6 k.c. ciążyło wykazanie powyższych okoliczności, a skutkiem zaniechania inicjatywy dowodowej w tym zakresie jest nieuwzględnienie wniosku pozwanego. Jedynie na marginesie wskazać należy, że wielokrotne deklaracje pozwanego co do konkretnych wpłat na poczet spłaty nie doprowadzały do uregulowania zadłużenia (vide: k. 31, 32, 33-34), co już czyni, zdaniem Sąd, ewentualne rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty wątpliwym.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 k.p.c., uznając, że na przyznane od pozwanego na rzecz powoda koszty w wysokości 947,30 zł złożyły się: uiszczona opłata od pozwu w wysokości 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł oraz 0,30 zł tytułem zwrotu innych kosztów.